

precies weet hoe het geschrevene er gedrukt zal uitzien en welk een indruk 't maken zal op den lezer. Geen woord mag worden overgeslagen, al zou men er een half uur op zitten turen om het te lezen. En dan, als die moeite gedaan is, het oordeel. O, dat is zoo verschrikkelijk lastig te vormen, soms. Het toegezondene is zelden heelemaal slecht en helaas even zelden heelemaal goed. Niet altijd kunnen wijzigingen worden voorgeslagen en, bovenal, niet zoo heel dikwijls zijn de auteurs in staat de gewenschte veranderingen aan te brengen, reden waarom het voorstellen daarvan zoo gevaarlijk kan zijn.

Is nu, ter redactie-vergadering, bepaald welke copij en welke teekeningen zullen worden aangenomen, dan moet het eerst te volgen nummer in elkaar worden gezet en dus, uit den voorraad copij en teekeningen, een keuze worden gedaan zóó, dat het nommer zooveel mogelijk iets bevat voor de verschillende categorieën van lezers: een studie, een novelle, een gezellig praatje enz. enz. enz.

Al dit werk nu, is het allereenvoudigste en allergemakkelijkste. 't Lijkt zelfs zóó eenvoudig dat menigeen, die 't nooit heeft gedaan, zich verbeeldt het beter te kunnen doen dan zij, die er zich al jaren meê onledig hebben gehouden. Maar in de praktijk valt het toch langniet meê.

Veel meer zorgen vereischt het occulte, door publiek en inzenders niet vermoede werk van de redactie. Zij, toch, mag maar niet rustig zitten wachten en keuren wat wordt ingezonden. Dan zou 't er spoedig heel slecht met haar tijdschrift uitzien. Neen, zij moet vooral actief optreden. Ze moet zich voortdurend bezig houden met de vraag wat haar lezers op een gegeven tijdstip voornamelijk belang kan inboezemen, welk onderwerp zij gaarne zouden zien behandeld en wie dat zou kunnen doen op de voor hen prettigste wijs en wie daarvoor nu de geschikste prenten zou kunnen leveren. De redacteurs komen aan met plannen. De directeur bedenkt en becijfert of ze wel kunnen worden uitgevoerd. Zoo ja, dan is het nog de vraag of de personen, die het meest geschikt worden geacht, wel bereid zijn mede te werken tot het doel, of ze daarvoor genoeg voelen of hun bezigheden 't hun toelaten en of ze, ingeval van weigering, wel door anderen kunnen worden vervangen, die dan ook weêr hun bezwaren kunnen hebben enz. enz.

Voorts hebben de redacteurs voortdurend het oog gevestigd op hetgeen er in boeken, tijdschriften, weekbladen, dagbladen en speciale vakorganen zelfs wordt gepubliceerd. Komt er wat belangwekkends uit van een nog onbekend schrijver of teekenaar, dan overwegen zij of de jonge artiest al of niet een aanwinst zou kunnen zijn voor hun tijdschrift. Zij trachten te leeren van hun collega's en die in 't goede na te volgen, ja, zoo mogelijk te overtreffen

Een goed tijdschrift-redacteur kan ook uitroepen: *Meine Ruh' ist hin; mein Kopf ist schwer*. Hij wordt monomaan als een uitvinder of een goedzoeker. Dit laatste is hij altijd: hij zoekt goud in de velden van Litteratuur en Kunst en het eerste is hij soms ook; want hij vindt wel eens wat uit: een nieuwe combinatie, voor de lezers aangenaam en hij vindt een enkele maal ook wel eens iemand uit . . . een jong kunstenaar. Dit is zijn glorie!